

Motto:

Děkujeme Ti Bože,
máš nás tolik rád.

(ze mše pro děti)

Vážení přátelé,

každý z vás byl určitě někdy svědkem sporu malého dítěte se svou maminkou před obchodem s hračkami, kdy se to malé dožadovalo vehementně a především křikem některé z hraček, která se mu zvláště zalíbila. Rozčilená máma mu místo hračky pořádně naplácala a odtáhla to vzpírající se malé pryč od výlohy.

Ponechme teď soud nad maminkou a nad dítětem stranou a všimněme si něčeho jiného. Dítě zatoužilo po něčem, co objevilo, a chce to mít. Vzplanula v něm touha. Touha mimořádně silná, naznačující, že vůle dítěte dosáhnout cíle se v jeho osobnosti slibně rozvíjí.

Po letech potkáte totéž dítě už v jiných situacích. Nudí se, bloumá, zabíjí čas u televize. Kam se ztratila tato neodbytná vůle dosáhnout cíle? Kam zmizelo to uporné nasazení?

Možná je to i tím, že se tenkrát rodičům dařilo tuto touhu v dítěti potírat, místo aby ji kultivovali a zaměřovali ji k dobrým cílům.

Zkušenost říká, že pro dobré cíle nadchnout lze. Jde to sice těžko, protože ani my dospělí netoužíme často po dobrých věcech. Také nás lákají věci špatné. Umíme však svoji touhu kamuflovat, případně omlouvat.

Jak by to asi na světě vypadalo, kdyby se jen křesťané rozhodli s celou silou své vůle a se stejnou vervou jako to malé dítě dosáhnout dobra.

ROČNÍK III..
18. února 1996

Tomášek®

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Všimněme si pozorně během celé letošní postní doby, kam Kristus ve svém hlásání často míří. Jak trpělivě a pečlivě přibližuje svým učedníkům obraz Božího království. Zapůsobil tím na své apoštoly tak, že ihned opustili všechno a šli za ním. Místo nátlaku ukázal krásu Boží.

Objevíme-li ve své duši jakoukoliv touhu, nepotlačujeme ji. Nevylévejme s vaničkou dítě. Naopak, poděkujme Bohu za ni, protože je vzácnou a čistou vlastností naší vůle a zaměřme ji celou na Krista. Nejsme-li posluchači zapomnětliví, nebude nám dělat problém uvidět jej v celé kráse, protože "víra je ze slyšení".

K postnímu obnovení čistoty každé vaší touhy vám všem žehná

P. Jiří Kaňa, farář

Znamení - symbol- svět - život - Bůh

Kristus je znamením Boha, který přichází do tohoto světa. Církev je znamením Krista v tomto světě. Svátosti jsou znamením milosti - Božího daru. Ale je mnoho jiných skutečností, které mohou pro nás, pokud se nad nimi zamyslíme, mnoho znamenat. Jsou to obyčejné věci, které potkáváme každý den. Takové "Ohromné maličkosti", jak píše Chesterton. A o nich chci hovořit.

[1] Znamení - brána

Dnes bych si chtěl všimnout mezi symboly, které člověk potkává v kostele, úplně toho prvního, na který narazíte při vstupu do kostela. Víte, co to je? Jsou to dveře, BRÁNA. Řeknete: "No co, takových dveří je." Ano, skutečně, dveří je hodně, ale takovýchto není mnoho. Všimli jste si někdy nápisu u nějakého pozemku "SOUKROMÝ MAJETEK"? Možná, že ještě ne, ale časem se s tím budeme u nás setkávat stále častěji a častěji. A když člověk vstoupí za tu ceduli, tak má pocit, teď stojím na místě, které někomu patří - je to jeho majetek. Nebo, když jsme byli menší a šli jsme někde kolem hraniční čáry, museli jsme si za tu hranici alespoň zaběhnout nebo udělat krok - nic to nebylo, ale přitom to znamenalo velmi mnoho. Když chodíte tady kolem divadla, tak se nic nekoná. Jdete kolem domu, který se zas tak moc neliší od těch ostatních. Ale zkuste si tam vejít, když jdete na nějaké představení. To je docela něco jiného. A takto bychom mohli jmenovat ještě mnoho jiných situací, kdy člověk překračuje nějakou hranici, která dělí jakési dva světy.

A podobně - ještě mnohem víc - se děje, když člověk vchází do kostela. Překračuji hranici mezi dvěma světy. Jeden je ve druhém, ale je jiný. Přicházím na posvátné místo. Jdu na mši sv. Jdu se setkat s druhými. Jdu se setkat s Bohem. Vstupuji na místo vyhrazené pro Boha. A na druhou stranu - odněkud odcházím, něco nechávám za sebou. Něco nechávám u vchodu kostela, co dál prostě nepatří. Co tu jednoduše musím odložit. Asi tak, jako když jdete na audienci k prezidentovi, tak vás nejprve prošacují, zda nemáte nějakou zbraň, a pokud máte, tak ji musíte odložit. (Když jsme byli na svatořečení Anežky v Římě, tak byl před vlastním vstupem na slavnost - do chrámu každý

kontrolován, zda nemá u sebe nějaký nůž či něco podobného. A když se u někoho něco našlo, musel to zahodit vedle do koše. Pokud to tam někdo hodit nechtěl, nepustili ho dál. Musel se toho vzdát.)

Docela podobným znamením je pro nás brána u kostela. Spoustu věcí, které mám - na srdci a pod., tady musím zanechat. Jinak nemohu dál. Jinak můj vstup do chrámu je něčím poskvrněn. A je také mnoho věcí, které tady musím pronést, abych je mohl předložit Pánu - třeba v modlitbě.

Toto vše mi má říci ten okamžik, kdy procházím vchodem kostela. Zkusme se nad tím někdy zamyslet.

o. Miroslav Šudoma

Přijímání***ministranta***

Při večerní mši svaté ve středu 7.2.1996 byl do sboru ministrantů slavnostním obřadem přijat nový člen - Lukáš.

Lukáš prošel čekatelským obdobím, ve kterém chodil na ministrantské schůzky, kde se seznámil nejen se stejně starými již ministrujícími kluky, ale také se dozvěděl něco o ministrantské službě. Od středy, kdy mu pan farář předal ministrantské oblečení jako odznak jeho služby, může všechny nabyté znalosti uplatnit naostro přímo u oltáře. Všichni věříme, že mu jeho odhodlanost, s jakou se zavázal plnit své ministrantské povinnosti, vydrží co nejdéle a neodradí ho ani velká sukně.

Při této příležitosti připomínám, že ministrantský konvent přijímá do svých řad chlapce od první třídy.

Josef

■ Během postní doby začne příprava na první svátost smíření a svaté přijímání dětí naší farnosti.

■ První informační setkání rodičů s dětmi, při kterém se pouze domluví termíny dalších pravidelných setkání, se bude konat krátce na Popeleční středu 21.2. po večerní mši svaté v kapli kostela. Rodiče prosím, aby přinesli křestní list dítěte.

■ Studenti a dospělí zájemci se k přijetí těchto svátostí mohou přihlásit také, budou se pak připravovat samostatně.

■ Ve středu 21.2. začíná postní doba, bohoslužby budou jako ve všední den a během každé bude udělován popelec na znamení obrácení. Tento den jsou všichni dospělí a zdraví katolíci od 14 do 60 let vázáni postem od jídla (s možností nasycení jednou za den) a všichni od 14 let ještě navíc zdrženlivostí od masa.

■ Společné udílení svátosti nemocných plánujeme v naší farnosti vždy dvakrát v roce. V době adventní a době postní. Přijmout tuto svátost může jedenkrát za rok každý, kdo je vážně nebo dlouhodobě nemocný. V akutních případech kdykoliv.

V letošní postní době bude tato svátost udílena v pátek 15.3. při večerní mši svaté v 17.30 h. Prosíme rodiny, aby umožnily svým starým a nemocným členům přijmout tuto svátost a prožít s námi liturgické společenství.

Dále prosíme, pokud máte doma tyto příbuzné nebo v sousedství známé staré a nemocné, abyste u nich s kněžími domluvili návštěvu. Rozhodně to je vhodné ještě před odchodem do nemocnice, protože tam je již obtížné najít soukromí.

■ Sbirku o neděli 17.3. věnujeme na potřeby naší diecézní Charity.

■ Sbirky o prvních nedělích v měsíci věnujeme obvykle na opravu kostela - letos na jeho vymalování. To začne pravděpodobně v týdnu po slavnosti Nejsvětější Trojice (2.6.).

Všem známým i neznámým dárcům patří upřímné poděkování.

■ Dne 30.3., tedy v sobotu před Květnou nedělí pořádá brněnský biskup každoroční diecézní

setkání mládeže. Podrobnosti programu budou ještě zveřejněny.

■ V minulém Tomáškově bylo oznámeno, že se během postní doby budou konat obdobně jako loni v rámci duchovní obnovy farnosti besedy nad závažnými životními hodnotami.

Vzhledem k letošním mrazům, a tím i poměrně většímu chladu v kostele, bylo na návrh mnohých od tohoto plánu zatím upuštěno. Proto se v postní době tyto besedy konat nebudou!

■ **POZOR!** Během postní a velikonoční doby je pro všechny účastníky farních nedělních bohoslužeb připravena biblická soutěž. Usiluje o probuzení většího zájmu o slovo Boží, které do slovanské řeči přeložili svatí Cyril a Metoděj, patronové tohoto roku.

Podrobnosti najdete v tomto čísle na jiném místě. Chci jen dodat, že by plnění úkolů neměl být problém pro nikoho, kdo má doma Písmo svaté a účastní se nedělních bohoslužeb.

Kromě lepšího poznání Písma, což bude tou největší odměnou, jsou pro úspěšné připraveny i symbolické ceny.

■ Na dny 6. - 10. 6. připravují naši biskupové národní pouť do Říma. Jde o rozšířený zvyk, že místní církve, které Svatý Otec navštíví, mu tuto návštěvu oplatí po roce ve Vatikáně. Připraven je společný program a zvláštní audience u Svatého Otce.

V této souvislosti i v naší farnosti proběhne v dohledné době evidence zájemců (podrobnosti budou v dalších číslech Tomáška).

■ Pokud máte možnost, sbírejte z dopisů vystřihané a nepoškozené známky. Pokud je do konce února odevzdáte v sakristii, podstoupíme je spolu s židenickými farníky misionářům z benediktinského opatství Münster-schwarzach, kteří jejich prodejem získávají prostředky pro práci v zemích tzv. třetího světa.

(převzato z židenického zpravodaje)

Karel IV. jako markrabě moravský

Kostel sv. Tomáše (patronium P. Marie a sv. Tomáše se uvádí už r. 1358), či spíše jen dokončené kněžiště, byl posvěcen r. 1356 olomouckým biskupem Janem Očkem z Vlašimi za přítomnosti císaře Karla IV. Při této příležitosti císař daroval klášteru deskový obraz Panny Marie (Černé Madony) z pražského královského pokladu. Markrabě Jan Jindřich dal zbudovat pro obraz zvláštní kapli podél severní strany kněžiště. Obraz přenesli augustiniáni r. 1783 do svého nového působiště v bývalém cisterciáckém klášteře na Starém Brně.

Do období mezi roky 1375 až 1385 bývá datována Svatotomská pieta, která se v kostele nachází doposud. Autorství je připisováno Jindřichu Parlérovi. Ten byl v letech 1381 - 1387 stavitelem a kameníkem markraběte Jošta v Brně. Pieta představuje nádherne dílo dvorského stylu vrcholné gotiky. Je vytesaná z jednoho kusu opuky. Radí se k tzv. horizontálním pietám a dodnes se zachovala s původní polychromií.

LUCEMBURKOVÉ A

Markrabě Jan Jindřich z rodu Lucemburků, bratr císaře Karla IV., se ujal vlády na Moravě r. 1349. Jedním z prvních kroků vlády Jana Jindřicha (2. 2. 1350) bylo vydání listiny, kterou založil klášter poustevníků řádu sv. Augustina. Nový chrám Páně měl sloužit jako rodinný kostel moravských Lucemburků a současně jejich pohřebiště. Jan Jindřich určil, že má být zasvěcen P. Marii a sv. Tomáši.

Papežský souhlas se stavbou byl vydán až r. 1356 (18. 7. 1356, Inocenc VI.). olomoucký biskup souhlasil r. 1357. Listinou z 26. 12. 1356 daroval markrabě klášteru klenoty, dvůr a celkem dvacet rozsáhlých pozemků v okolí města směrem ke Královu Poli a Husovicím, které za tímto účelem dříve odkoupil. V témže dokumentu také markrabě stanovuje, aby se v klášteře pravidelně sloužily mše sv. za jeho příbuzné: otce krále Jana, matku královnu Elišku, dědečka císaře Jindřicha, manželku Markétu a jejího otce vévodu Mikuláše Opavského, za bratra císaře Karla, za následníka českého trůnu Václava a za Jana Jindřicha samotného.

Stavba z režného zdiva s kamennými články byla původně projektována jako síňové trojlodí o výšce 25 m. Stavěny byly i dvě věže. Je prokázáno, že na stavbě se podílela parlérovska huť. Poměrně hluboký presbytář (klášterní kostel) se dochoval jako jediná součást středověké stavby. (Čela původní klenby se zachovala v podkroví, jižní věž s dochovanou kamennou kružbou v oknech byla vestavěna do hotového zdiva presbytáře. Při severní chrámové věži je ve zdi patrný zbytek lomeného oblouku s konzolou.)

Stavba však byla pojata příliš velkoryse a neodpovídala hospodářským možnostem Jana Jindřicha. Proto při své návštěvě Brna 25. 6. 1366 rozhodl císař Karel IV. o dotaci 20 kop grošů týdně po dva roky z kutnohorské urbury. Ani to nestačilo a konvent se souhlasem markraběte prodává v tomto roce dvůr v Železné. V listopadu 1370 věnoval Jan Jindřich klášteru nové dary včetně vsí Šardic a Vřesovic. R. 1375, sedm let po skončení své předchozí pomoci rozhodl Karel IV. o další finanční injekci výslovně určené k výstavbě kláštera: 5 hřiven týdně opět po dva roky.

KOSTEL sv. TOMÁŠE

Markrabě Jan Jindřich zemřel r. 1375 aniž se dočkal dokončení stavby. Byl pohřben, stejně jako jeho žena Markéta a syn Jošt, v kryptě kostela.

Doba jeho nástupců, markrabat Jošta, Prokopa a Jana Soběslava nebyla klidná, ale plná zájemných sporů a válek moravských Lucemburků a jejich spojenců. Dokončení stavby kostela a kláštera připadlo markraběti Joštovi, který věnoval na dostavbu značnou sumu: 600 hřiven ročně z výnosu olomoucké rychty a mlýna, který k ní patřil.

Listinné prameny nás i v době Joštově informují především o materiálních záležitostech. Jošt věnoval r. 1381 klášteru další nemovitý majetek mezi Bystrčí a Žebětínem a dary, určené pro dostavbu kláštera. K němu se připojil i markrabě Prokop a členové jeho družiny. Klášter obdržel domy v brněnských předměstích a vinice. Někdy v této době však došlo k podstanému omezení původního projektu. Myšlenka na síňové trojlodí byla opuštěna a začal se stavět kostel bazilikálního typu. Ve stavbě již nepokračovala parléřovská huť.

Někdy krátce před r. 1400 byla stavba kostela dokončena. Poté pokračovala výstavba kláštera novým křídlem u jižní strany chrámu. R. 1403 byly na stavbu vypsány odpustky. V r. 1410 dovolil markrabě Jošt klášteru otevřít u hradeb Brna hospodu s výčepem vína z klášterních vinic.

Rok nato markrabě Jošt, zvolený římským králem, umírá a je jako třetí a poslední z moravských Lucemburků pohřben do svatotomášské krypty. Plány Jana Jindřicha na trvalé zakotvení moravské lucemburské sekundogenitury v rámci Koruny české se neuskutečnily. Moravští Lucemburkové vymřeli již generací jeho synů.

Působení Lucemburků v Brně a jejich sepětí s naším kostelem si zvlášť připomeneme v tomto lucembuském roce. Hrob římského krále Jošta pod mohutnou kamennou deskou z červeného mramoru před hlavním oltářem, jediný královský hrob na území České republiky, který dosud není označen, bude opatřen nápisem připomínajícím význam Lucemburků v historii našeho kostela i v našich dějinách vůbec.

podle Mgr. Tomáše Dobného zpracoval -rEM-

Jošt - markrabě moravský

R. 1393 věnovala společně markrabata Jošt a Prokop kostelu zvon, dílo vídeňského zvonáře Johanna Eysteta. Latinský nápis na něm zní:

Ad honorem Dei omnipotentis et eiusdem Genetricis Virginis Mariae stique Thomae apostolici Augustini omnium sanctorum Johannes de Eystet civis Vinneai me fudit hoc opus campanae - illustres principes Jodocus et Prokopius Marhoes Moravorum MCCCLXXXIII.

(Ke cti všemohocího Boha a jeho rodičky Panny Marie, svatého Tomáše apoštola, Augustina a všech svatých, Johannes Eystet, vídeňský měšťan mne zhotovil, této zvon - slavná knížata Jošt a Prokop, markrabata moravská, 1393.)

Zvon je nejstarší a největší v brněnské diecézi. Má v průměru 2 m a váží 130 q. Jeho hlas můžeme slyšet na velikonoce, vánoce a při jiných slavnostech.

Ekumenická bohoslužba

22. ledna v 18,00 hod. proběhla v našem kostele ekumenická bohoslužba. Přišlo hodně farníků a také několik evangelíků. Bohoslužbu vedl Otec Jiří a promluvu měl senior ČCE v Brně, Pavel Kašpar.

Evangelium na tento týden modliteb bylo o Marii a Martě a jejich rozdílném přístupu k Ježíšově návštěvě.

"Jak tedy přistoupit k jednotě?" ptal se bratr Pavel Kašpar. "Nejdříve společně sedět u Ježíšových nohou a pak konat. Zatím se však jen snažíme odstraňovat překážky, a toto snažení nepřináší mnoho úspěchů." Před koncem kazání nám nezbylo, než spolknout kazatelův nesouhlas se svatořečením Jana Sarkandra. Na druhé straně jsem se snažil vžít do kůže evangelíka, který přišel do kostela o něco dřív a uvítala ho modlitba růžence. Ale to všechno patří k cestě za jednotou.

A co se mně líbilo nejvíce? To, co bylo skutečně společné, nacvičování písní před začátkem mše a spontánní přímlyvy účastníků obou církví.

Co na závěr? Snad prosbu jednoho člena ČCE: abychom se nebáli vzájemných kontaktů.

Vít Janků

ROZHOVOR S ...

PAVLEM KAŠPAREM,

seniorem Českobratrské církve evangelické
po ekumenické bohoslužbě u sv.
Tomáše

1. Jak se Vám u nás líbilo?

Připadalo mi to tu blízko. Zvláště písničky, které jste zpívali, vznikaly často v našem prostředí. U nás ve sboru zpíváme zase písničky od Boba Fliedra.

2. V čem vidíte smysl takovýchto setkávání?

Mám pocit, že žijeme ve velkých předsudcích. Rozdíly, které mezi námi byly, se vyhrotily v 19. století a stále jsou živeny některými lidmi v obou

církvích. Myslím, že cesta nevede přílišným rozebíráním otázky Jana Husa. Historie se samozřejmě zahodit nedá, ale jestliže se na ni budeme dívat přes Ježíše a Jeho slovo, budeme k sobě přicházet.

3. Jaké konkrétní kroky podle Vás vedou v Brně k ekumenismu?

Já bych se přimlouval za vzájemná setkávání tak, abychom se mohli poznat a setřít alespoň některé předsudky.

Děkuji

Vít janků

RADOST Z POKÁNÍ

Vstupujeme do postní doby, období křížových cest. V kostelích znějí vážné postní písně. Církev nás zve k pokání. A tak je možná namístě položit si otázku, jestli na nás stále ještě neleží smutek, tak příznačný pro postní dobu před II. Vatikánským koncilem.

Pokání je totiž výzva k návratu domů. Do Otceva domu. A je přirozené těšit se domů. Smutek zde nemá místa. Ano, je namístě soucítit s utrpením našeho Spasitele, zvláště, když si uvědomujeme, že to byly naše viny, které na sebe vzal a pro

ně také zemřel. Ale v našem srdci by neměl přestat hořet plamínek radostné důvěry.

Židé nepřestávají žasnout nad tím, že je Hospodin vyvedl ze země otroctví a uvedl do země zaslíbené. A my bychom si neměli s úžasem v duši připomínat tu dramatickou akci naší záchrany, v níž Boží nepřítel použil proti Spasiteli nejstrašnější zbraň - smrt, a že Ježíš k úžasu celého stvoření právě svou smrtí smrt přemohl a nad ni triumfoval? Vždyť je to i naše vítězství!

V našem postu by neměl chybět úžas, obdiv a radostná vděčnost. Jejich základem je bezmezná důvěra v Boží moc. Jsme to dlužní tomuto světu, který to neví nebo v to nevěří. Dostal však možnost - a snad jedinou: vidět to na nás!

Naše komunita má svůj původ ve Francii. A Francouzi, když vysloví ve své řeči slovo *carême*, což znamená postní doba, dá se v něm slyšet jejich: *car aime*, což znamená: neboť miluji! Zní to téměř stejně, ale ten rozdíl! Snad je to i pro nás a náš půst důležité. Abychom nezapomněli na lásku. Ona jediná dá všemu, a tedy i našemu pokání, ten pravý smysl, kterému je schopen porozumět celý svět.

L.K.

Do postní doby chceme tedy vstoupit v radostné důvěře v Boží lásku a prohloubit náš smír s Bohem i lidmi. Proto v rámci prvopátečního setkání 1. března 1996 budeme slavit **Večer milosrdenství**. Začátek je v 19,00 hod. Návik písní již v 18,45 hod. Příležitost k svátosti smíření je zajištěna. Všechny Vás upřímně zveme.

SLOVO NEMOCNÝM

Všichni toužíme po tom, abychom získali co největší množství hmotných statků, citů, náklonností a všeho, co dělá lidský život spokojeným. Když však získáme určitou hodnotu, po které jsme dlouho toužili, uvědomíme si, že jsme nezískali takovou radost a takové uspokojení, po jakém jsme toužili. Získání vytoužené věci nám většinou nepřinese skutečnou radost, ale spíše rozčarování. I když si tuto skutečnost opakovaně ověřujeme, nejsme většinou ochotní se dobrovolně zříkat toho, po čem toužíme.

Když chceme dosáhnout opravdové spokojenosti a hluboké radosti, je třeba všechno, co máme, s naprostou důvěrou svěřit Bohu. U něj nic neztratíme, ale naopak získáme skutečný pokoj v duši. My se máme naučit s naprostou důvěrou Bohu svěřovat všechno, co máme, a mít jistotu, že tak získáme mnohem víc, než kdybychom se spoléhali na svoje schopnosti a rozhodování. Když necháme Boha působit v našem životě, bude řídit průběh

našeho života tak, že bude vždycky spokojený. Bůh nás miluje mnohem víc, než jsme schopni sami sebe milovat. Této jeho lásce se s důvěrou svěřme. Svátá Terezie z Lisieux tuto myšlenku vyjádřila slovy: "Vždy, když něco dáváme nebo svěřujeme Bohu, získáváme mnohonásobně víc." Důvodem je, že Bůh velkoryse ocení každou naši dobrou vůli a každý dobrý skutek, který vykonáme z lásky k Němu.

I když jsme ochotni Bohu všechno dávat, On si nikdy nevezme všechno, ale dokonale ocení naši dobrou vůli. On chce, abychom ve svém nitru byli ochotni vzdát set všeho z lásky k Němu, abychom se naučili být "chudými v duchu", to znamená těmi, kdo jsou ochotni svoji lásku k Bohu projevit třeba tím, že pomohou bližnímu, v němž chtějí sloužit Bohu a v němž ho chtějí oslavit.

Když budeme mít v duši smýšlení, které bude ochotné vždy dát všechno Bohu, budeme stále spokojeni a vždy budeme mít dost sil svoje předsevzetí uskutečnit. Budeme žít bez strachu z budoucnosti, bez strachu ze stárí, bez strachu z bezmocnosti a opuštěnosti.

Když se rozhodneme dávat vždy všechno Bohu, může to být na začátku spojeno s bolestí. Když budeme vidět sebe a lidi kolem nás, kteří se budou snažit využít do poslední možnosti všechno, co se jim naskytne. Když s Boží pomocí přemůžeme počáteční těžkosti, naše radost, kterou získáme, bude mnohonásobně převyšovat všechno, co jsme obětovali.

Všechno, co v životě umíme, jsme se museli naučit. Je tedy třeba se učit také dávat všechno Bohu. Když budeme mít dobrý úmysl a budeme se snažit ho uskutečňovat a když budeme prosit Boha o pomoc, jistě naše prosby neodmítne a dá nám všechny síly a schopnosti, které budeme potřebovat.

Krásně vyjadřuje tuto myšlenku Kristus v evangeliu svatého Lukáše, když srovnává pozemského otce s Otcem nebeským a říká: "Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí." (Lk 11,13.)

V nezlomné důvěře svěřme celý svůj život se všemi radostmi i bolestmi do Boží ochrany. Svěřme ho s takovou důvěrou, jako mají děti, a jistě budeme vyslyšeni a to, co od Boha dostaneme, jistě překročí všechna naše očekávání.

P. Josef Šik

KURZY PEČOVATELU

Sestry a bratři,

v květnu minulého roku se na nás obrátila Oblastní charita z Opavy se žádostí o finanční výpomoc při budování Charitního domova sv. Cyrila a Metoděje pro nevidomé a zrakově postižené ve Vlastovičkách u Opavy. Z Vašich peněžních darů pro charitu jsme tehdy poslali na tento účel 1.000,- Kč a na lavici v sakristii jsme umístili poštovní poukázky opavské charity, které byly beze zbytku rozebrány. Nyní jsme dostali z Opavy dopis, v němž nás vedoucí domova pan Jan Hanuš informuje, že práce natolik pokročily, že lze počítat se zahájením provozu domova v září 1996 a že dosud mají k dispozici několik volných míst. Rádi by především nabídli pomocnou ruku těm zrakově postiženým, kteří mají svůj životní úděl ztížený další zdravotní komplikací, a obracejí se na nás s prosbou, abychom jim o takových lidech, pokud je najdeme ve svém okolí, podali zprávu. Pokud tedy víte o někom, kdo by potřeboval a chtěl bydlet ve Vlastovičkách, kontaktujte pana Hanuše buď písemně na adrese Oblastní charity Opava, Kostelní 4, 747 05 Opava, nebo telefonem na čísle 0653-21 41 85 tamtéž. Celý dopis Oblastní charity Opava je ve vývěsce farní charity vzadu v kostele.

Diecézní charita Brno nám poslala letáček s informacemi o vzdělávacích programech, které hodlá realizovat. V nejbližší době to bude:

1. Kurz svatého Zdislavy (délka kurzu 145 hodin), jehož absolvent bude oprávněn vykonávat práci charitního sanitáře v kategorii POMOCNÝ ZDRAVOTNICKÝ PRACOVNÍK.
2. Kurz svatého Ludmily (délka kurzu 195 hodin). Absolvent obdrží osvědčení o absolvování kurzu pro CHARITNÍ PEČOVATELE.

Letáček jsme rovněž umístili ve vývěsce farní charity. Další informace Vám v případě potřeby poskytne pani Darie Dytrychová na telefonu č. 05-57 64 67.

Zájemce o některý z kurzů prosíme, aby listek se svým jménem, adresou a označením kurzu vhodili co nejdříve do schránky farní charity. Přihlášku zašleme nebo doručíme obratem.

Kaďourkovi

Prázdniny v Karlově Studánce

Ve středu jsme jeli s ministranty do Karlovy Studánky na lyže. Přijeli jsme tam večer, proto jsme hned večeřeli a potom šli spát. Bydleli jsme v klubovně. Ve čtvrtek šli kluci někam na běžky, ale já, Filip a José jsme šli na sjezdovku (protože jsme měli jen sjezdovky). Vlek byl hned u klubovny, takže jsme měli výhodu. V pátek jsme se měli rozhodnout, jestli půjdeme na Praděd, nebo na Petrovy Kameny. Nakonec to bylo tak, že na Praděd šlo 7 kluků a 2 velcí a na Petrovy Kameny šlo 5 kluků a 3 velcí. Já jsem šel na Praděd. Zespodu to vypadalo, jako by někdo vysílač ukradl, protože nahoře byly husté mraky. Vysílač jsme uviděli, až když jsme byli od něj 10 metrů. Fučelo tam tak silně, že jsem si už dokázal představit, jak to vypadá na Sibiři. Večer jsme šli do kina na Divokou řeku, všem se to moc líbilo. V sobotu jsme dopoledne šli stavět chýše z chvoji a sněhu, které jsme po obědě použili na napínavou bojovou hru. Potom jsme sáňkovali. Protože byl svátek Hromnic, šli jsme na večerní mši. V kostele byla tak neobvyklá zima, že i voda v kropence byla zamrzlá. V neděli jsme se po mši sbalili a jelo se domů.

Lukáš Konzal, 10 let

Tradiční výlet do Karlovy Studánky o pololetních prázdninách letos proběhl v trochu neobvyklém počtu účastníků. Na sraz nepřišlo 11, jak jsem s hrůzou očekával, ale 12 "strojů na řvaní". Plus vedení.

Tento počet lidí se měl na místě určení, totiž v Karlově Studánce, vejít do místnosti o něco větší než náš obývací pokoj. Pokud zrovna nebydlíte v paneláku.

Po menších komplikacích s bruntálským řidičem ČSAD, který nemohl pochopit, že 10ti letému klukovi nemůže být 15 let ani omylem, jsme šťastně dorazili.

V místní klubovně jsme takřka vystřídali instalatery, kteří opravovali prasklé potrubí. Pokryli jsme plochu podlahy spacáky a šli jsme na zdravotní vycházku za účelem kluky co nejvíce utahat, aby byl v noci klid. Nemusím dodávat, že svůj účel tato vycházka totálně nesplnila.

Po zbytek pobytu jsme se denodenně snažili o totéž. Ovšem jen jednou jsem zažil ten krásný pocit dobře odvedené práce, když se večer po ulehnutí rozhostilo po klubovně krásné ticho. Tuším, to bylo shodou okolností, ten večer po hřebenovce na lyžích za "krásného" počasí (minus 18 stupňů Celsia, slunce nám svítilo do tváří... leč přes mlhu hustou tak, že by se dala krájet!).

Ale jinak si myslím, že to byla dobrá akce.

Odjezd do Brna se odehrával v podobném sledu jako vždy. Hoši se snažili vybit co nejvíc energie cestou domů, protože na autobusovém nádraží na ně čekali rodiče, kteří zřejmě vědí líp, co s takovou energií, než my.

Musím končit, je čas na další prášky a Paralen. Vzpomínejte na mne v dobrém!

Bandifén

Táta je taky bezva

Jirka leží v posteli a těší se. Zítra jedou s tatínkem lyžovat na Křemešník. Pojede s nimi i Ondra, Jirkův nejlepší kamarád, takže v autě bude pěkně veselo. Určitě uspořádají i pořádnou sněhovou bitvu - mohli by nad tatínkou vyhrát, vždyť budou dva!

Jirka se slastně protáhne a vtom pocítí něco, jako škrábání v krku. Při polknutí to dokonce prudce zabolí.

"Ale co, z toho se vyspím," Jirka se otočí na bok a honem zavírá oči. Bílá peřina se mění v sněhové závěje a Jirka se tím sněhem brodí, namáhavě se prodírá kupředu...

Když otevře oči, je bílý den. Jak to?! Vždyť měli odjíždět brzy ráno, ještě za tmy!

"Tati!" volá Jirka a skáče z postele, "my jsme zaspali!"

"Nezaspali, ale ty jsi na nás celou noc kašlal," tatínek vchází do pokoje a předvádí vzornou ukázkou tuberáckého kašle, "a tak musíme náš výlet prozatím odložit. A hupsni zpátky do postele, maminka už ti nese čaj."

Jirka chvíli nevěřicně stojí, ale to už ho tatínek se smíchem popadne, přehodí si ho přes rameno a odnáší do postele. Jirka se ale k jeho smíchu nepřidává. Zalévá ho vlna lítosti, hořkosti a vzteku. Ano, je to k vzteku, k vzteku! Jirka několikrát prudce bouchne pěsti do polštáře, až vyletí dvě malá bílá peřička a pomalu se snáší k zemi. Jirka to však nevidí. Má hlavu zabořenou v polštáři a v očích slzy. Tolik, tolik se těšil!

"Až budeš chtít, Jirko," slyší tatínkův zvážnělý hlas, "pomodlíme se za všechny kluky, kteří nemohou vůbec chodit, nikdy se nemohou proběhnout, zahrát si fotbal nebo zalyžovat." A tatínkovy kroky se vzdalují.

Jirka leží a jeho lítost se postupně mění v pocit vděčnosti. Děkuje v duchu nejen za své zdravé tělo, ale i za tatínka, který ho všemu učí, se kterým je taková legrace, ať už spolu zápasí, rovnají známky do alba nebo jdou třeba jen společně nakoupit.

A pak se Jirkovi objeví před očima bledý obličej chlapce na invalidním vozíku.

"Tati, tati," volá Jirka, "prosím, odpusť mi!" A když tatínek pokleká vedle jeho postele, Jirka cítí, že modlit se s tatínkem je právě tak pěkné, jako s ním lyžovat.

"A tati," zeptá se po chvíli, "jak můžeme takovým dětem pomoci? Tím, že se za ně pomodlíme?"

"Ano," odpovídá tatínek, "ale také tím, že se naučíme ovládat svou lítost a svou zlost. Že se budeme snažit i každé zklamání překonat s úsměvem, budem se snažit, aby s námi bylo každému dobře, ať už je to náš kamarád, nebo náš táta."

Jirka přikyvuje, ale vtom se prudce posadí. Za oknem poletují sněhové vločky. Celou zimu tady ve městě nesněžilo! Až dnes! A hned za domem je prima kopec a ve sklepě nové bobý!

"To si snad ani nezasloužím," myslí si Jirka, když srká horký čaj a pozoruje, jak sněžení za oknem houstne.

Marie V.

Ještě jednou farní ples

protože jsme zaslechli různé ohlasy na farní ples, chceme podat informace ze zákulisí. Většina ohlasů je pochvalných. Objevilo se i pár dotazů a na ty chceme formou rozhovoru odpovědět. Pozvali jsme si hlavní organizátory - jirku a Denisu:

1. Co všechno je potřeba k přípravě plesu?

Modlitba a důvěra v Pána, že se to zvládne a bude plnit svůj účel. Když jsme nevěděli, co a jak (dělali jsme to poprvé), tak jsme prostě prosili. Potom je třeba zajistit vhodné prostory, občerstvení, pozvánky, vstupenky, výzdobu sálu, program plesu, hudbu, zorganizovat dobrovolníky, sepsat smlouvu...

2. Jak jste vybírali skladbu tancu?

Vycházeli jsme z toho, že na jiných plesech převažují tance klasické (polka, valčík...). Chtěli jsme docílit rovnoměrnosti mezi standardními a latinskoamerickými tanci tak, aby si zatancoval opravdu každý podle svého zájmu.

S tím souvisí i to, že nebyla živá hudba. Většina cenově dostupných kapel má omezený výběr druhů tanečních skladeb.

3. A co finance?

Díky sponzorům jsme vyšli beze ztrát

3. Kolik se zúčastnilo lidí?

Víme, že se na mnohé nedostalo a je nám to líto. Vycházeli jsme z minulého roku v Lužánkách, kdy se prodalo 300 vstupenek. My jsme tedy nadsadili a vytiskli jich 380. Zájem byl ale větší a budeme s tím počítat.

Děkujeme za rozhovor

Pozn. redakce

Z důvěryhodných zdrojů jsme se dozvěděli, že po domluvě s Moravskou galerií bude příští rok pronajmut i sál v přízemí.

Z tohoto důvodu bude možno připravit dvojí parket. Na jednom může znít taneční hudba klasická a na druhém modernější.

Jak sami tušíte, zvýší se i počet vstupenek.

SOUTĚŽ

Vážení a milí přátelé,

zveme vás k soutěži, která bude probíhat celou postní a velikonoční dobu. Důvod soutěže už napsal otec Jiří v informacích, proto podáváme jen praktické informace:

Soutěž začne 1. neděli postní, kdy dostanete u východu z kostela od ministrantů soutěžní kupón. Na něm bude několik otázek vztahujících se k nedělním čtením. Ty vyplníte spolu se svým jménem. Na vyplnění je dost času, stačí, když odpovědi vhodíte do schránky s nápisem SOUTĚŽ vzadu v kostele nebo v sakristii do 10 dní (tzn. do úterý po další neděli). Od středy, po úterní uzávěrce, najdete správné odpovědi na nástěnce vzadu v kostele. A tak to bude probíhat celých 10 týdnů s tím, že další otázky si můžete vyzvednout vždy v neděli a celý další týden v košíku na nástěnce. Slosování proběhne na konci května a jména výherců budou oznámena na nástěnce.

Závěrem bychom vás chtěli povzbudit, abyste se nebáli, že odpovíte nesprávně. Jednak bude možnost více správných odpovědí a jednak jde v této soutěži hlavně o získání a prohloubení vztahu k Písmu. Nebojte se také, že nebudete zařazeni do slosování, když několikrát vynecháte.

Těšíme se na Vaše odpovědi a přejeme mnoho pěkných chvil a chvilek nad Písmem

P.S. Texty čtení a evangelií uslyšíte v kostele, najdete v Katolickém týdeníku nebo v misálu -cyklus A)

TOMÁŠEK. Zpravodaj farnosti při kostele sv. Tomáše v Brně

Vydává: **Římsko-katolický farní úřad sv. Tomáše v Brně,**

☐ Lidická 6, 602 00 Brno, ☎ (05) 57 22 15

P. Mgr. Jiří Kaňa, farář

Redakce: **Ing. Vít Janků, ing. Arch. Zdeněk Bureš, Anna Davidová, Jana Janků, Dagmar Běčáková**

Grafika a DTP: **Dr. Zdeněk Buršík**

Tisk: **Petrinum, ☐ Veverří 15, 602 00 Brno**